

וישמע הכנעני מלך ערד יושב הנגב. ופרש"י זה עמלק ששינה את לשונו לדבר בלשון כנען. עיי"ש כפ' חקת. ער"ד בגימ' מרדכי, שידע לדבר בלשון האומות והבין את מוימת בגתן ותרש ומ"מ לא שינה את לשונו ועי"כ הי' הנס ומרדכי זה לעומת זה כנגד ערד. כי אילו הי' מראה בקיאותו בלשון עמים היו נשמרים ממנו.

מנין ואנכי הסתר אסתיר פני אכל אנו מאמינים שתחת הסתר הפנים יש פנים מסבירות ומשגיח עלינו לטובה.

אגרת הפורים

במס' מגילה (י"א ע"א) רב מתנה פתח לה פיתחא להאי פרשתא מהכא (פרש"י, כשהי' רוצה לדרוש באגרת הפורים הי' מתחיל לדרוש מקרא זה) כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו ונדביל דן. ופי' מהרש"א ח"ל: כי המן אמר שכבר הרחיקם אלקיהם מעל פניו וכו' ע"כ. ואמר כי לו אלקים קרובים ככל קראנו וגו', דהיינו בכל מקום שקראנו אליו הוא קרוב לנו. עכ"ל.

והמשמעות של הפיתחאות לאגרת הפורים שאיתא שם בגמרא לכל החכמים מר כדאית לי וכו' הוא, שבפסוק זה מצאנו השער להכנס לתוך תוכן המגילה ולקובעה יתד כנפשותינו. ורש"י תפס לשון "אגרת הפורים" ולא נקט לשון "מגילה" כרגיל ככל המסכתא בודאי כוונתו, שעיקר המכוון במגילה הוא להודיענו דבר שנחזק לנו ביחוד לידע, כמו אגרת ששלוחה בין אדם לחברו וכו' מודיעו איהו ענין ביחוד לו. וסובר רב מתנה שמרדכי ואסתור ע"פ רוח הקודש שהופיע עליהם שלחו אגרת זו לדרום ולזרעם אחריהם, אשר העולה מכל האגרת הוא - לא כאשר אתם סבורים בית ישראל נפרצים בגולה בארץ העמים, שנתרחקתם מאלקיכם, חס מלהזכיר. תדעו שעדיין יש לכם אלקים קרובים כמו בימי קדם בהיותכם בפלטיץ של אביכם ומתהלכים בחצר המלך הפנימית. ואע"פ שהשליך אתכם אל ארץ אחרת כיום הזה, מ"מ לא זו מחיבתכם ועושה לכם נסים ונפלאות אפילו על אדמה טמאה.

ולהסביר את הנ"ל כאשר עם לבבי בעזרי"ת, אקדים שלש הקדמות, ומשם בארה.

(א) בספר התניא פ"ב איתא ח"ל - יש רבבות מיני חלוקי מדרגות כנשמות, גבוה מעל גבוה

לאין קץ, כמו גודל מעלת נשמות ו ע"ה על נשמות דורותינו אלה ד' כחינת עקביים ממש לגבי המוח וזו ודור יש ראשי אלפי ישראל שנש ראש ומוח לגבי נשמות ההמון ועי' כל הנפש רוח נשמה כולם, מראי סוף כל דרגין המלוכב בגוף עם נמשך ממוח העליון שהיא חכנ כמשל הכן שנמשך ממוח האב, ש נתהוו מטיפה זו ממש ע"י שהי' בכטן האם, וירדה ממדרגה י ולהתהוות ממנה צפרנים, ועם כל ומיוחדת ביחוד נפלא ועצום ו הראשון וכו' וגם עכשיו בכך יניק נמשכת מהמוח שבראש וכו'. ו בשורש כל הנפש רוח נשמה למעלה, בירידתה ממדרגה למדרג נפש רוח נשמה של עמי הארץ כל זה עונדה קשורות ומיוחדות במהותן ועצמותן הראשון וכו' כ רוח נשמה של עמי הארץ הוא של הצדיקים והחכמים ראשי נ עכ"ל עם קצת השמטות.

(ב) מובא בספרים הקדושים עני נפש" המבואר בספר מראשית הבריאה סידר הקב"ו משולשת. כלומר, שכל עיני הב עולם, וגם כולם בכחינת שנה, וגב כולם על משקל אחד, ומה ש ולדוגמא - יש כמה נפשות ממדו והשורש שלהם הוא ראש הדור. ו ארצות ממדרגות שונות והשורש השתי, קדש הקדשים, שמשנ ולעומת זה יש כמה מיני זמנים ראש השנה וממנו נשפע על כל עולם שנה נפש, כלומר, מקום, זו

ולהלכה נקטינן כרבי יהושע ש ואז הוא ראש חדשים ר (ומה שאנו קובעים יום הדין בר אליעזר, שבתשרי נברא העולם

We are the spirit

All connected to etc

What other notes on Gem such a close relationship with G-d!

אגרת (פורים)

A letter between 2 close friends

This is the message of פורים
Even when we look rejected it is still close

101 is head of year

Many (6774) of (1146)

Acc to the text, will needs ten 1586? Why?

תוך אורה, no a wall

נשיא לבני נפתלי וגו'. אבל כפי' בהעלותך אצל סדר הנסיעה כתיב תסע-מתנה בני דן מאסף לכל המחנות ורש"י שם הביא מירושלמי שהי' שבט דן נוסע באחורונה, ומי שהי' מאבד איזה דבר הי' מחזיר לו. ושם בירושלמי ישנן שתי דעות בזה. אחד מ"ד היו נוסעים כקורה, פי' כשורה ארובה זה אחר זה, ושבת דן נסע באחורונה. ולאידך מ"ד היו נוסעים כתיבה מרובעת באותו הסדר של חנייתן המבואר כפי' במדבר, שנאמר כאשר יחנו כן יסעו. ודגל יהודה הי' במזרח, ושל ראובן בדרום, ושל דן בצפון, ושל אפרים במערב. אבל לפי שהי' שבט דן מרובה באוכלוסין הי' מתפשט אחורי המחנות כדי שיהי' רבוע כריבוע שלם. ולפי"ז הי' באמת שבט דן במקומו בצפון בין בחנייתו ובין בנסיעתו לקיים מה שנאמר כאשר יחנו כן יסעו, אבל חלק העודף ממנו נתפשט אחורי מחנה אפרים להשוות את הריבוע. ואותן המשתנות משבט דן שלא תפסו מקומם בצפון עם עיקר שבטם אלא שנפל חלקם להיות אחורי המחנות כולם, וכאלו הם חרץ מהמתנה שהרי הם תוספת על שנים עשר מקומות הקבועים, הם הם היו אותן הנפשות שהיו עוסקים בהשבת אבדה, מטעם שיתבאר בעזה"י.

ובזה יובן מה שדרשו עה"כ ויתגב בך כל הנחשלים אחריך, ופרש"י שהם חסרי כח מחמת חסאן שהי' הענן פולטן מחוץ למחנה. ובתרגום יונתן איתא שהם היו משבט דן שהי' בידם פסל של מיכה. וכן הוא בספרי. ומובן שהי' הענן פולטם כי הי' חרץ מסדר של י"ב גבולי אלכסון המכותנים כנגד י"ב צירופי שם הוי' השולטים כל אחד צירוף חודש בחדשו. כי לא כתנם ובמקרה סודר כן שיהיו אחורי המחנה וחרץ מהסדר כי אפילו קורט של עפר לא קנה מקומו חנם בלי השגחה פרטית מן השמים ובטעם מיוחד, וכ"ש דגלי מדבר שכל אחד הוסדר במקומו כפי שורשו מלמעלה כמבואר במדרשים. ואותם הנפשות שאינם שייכים תוך המחנה הוקבעו ע"פ הדיבור חוצה, כפי אשר שורש נפשם כן למעלה, ולכן הי' שליטה לעמלק לונב אותם.

נמצא שלמ"ד כקורה היו הולכים הי' שבט דן כולו הולכים לאחורונה. והגם שבמצב חנייתו שהוא העיקר אז הוא שבט החשיעי והארז"ל מיחסו לחרוש

טבת, אבל בזמן נסיעה שזה מרמז על זמן הגלות שעדיין לא באו אל המנוחה ואל הנחלה והם במצב של יהי' בנסוץ הארון, או הם מכותנים לאור, זמן החשך וההסתר, והחורש אשר הישועה שלו לא אירע בתוך ארץ ישראל אלא כארץ עילם מתוך הסתרה והעלם, ולא בימי גילוי ואורה כמו ניסן. ובתרגום יונתן בענין הדגלים איתא שעל דגל מתנה בני דן הי' כתוב "שובה ד' רבבות אלפי ישראל". ומשמע שהוא כמו תפלה שיהיו במצב של "יבנחה" ולא של "יהי בנסוע". ולאידך מ"ד שכתובה היו הולכים או נמצא שחלק משבט דן לא די שלא היו על מקומם אלא שהיו חרץ ומאחורי הסידור של י"ב שבטים.

ואחור כל הדברים והאמת האלה אכוא אל המכתן בעזה"י.

וזמנו של אדר הוא זמן מלחמה לדי' בעמלק. ומדוע. אשר קרן כדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך. ומי הם הנחשלים ומה עשו שנהיו לנחשלים? הם הם אשר אמר משה אודותם, פן יש בכם משפחה או שבט אשר לבבו פתה היום מעם ד' אלקינן ללכת לעבוד את אלהי הגויים הָהֵם, פן יש בכם שורש פודה ראש ולענה [וכרים כ"ט]. וחז"ל דרשו בספרי שכדבריו אלה כיוון משה רבינו אל שבט דן שהי' עמהם פסל מיכה. וממשיך משה רבינו להזהירם והבדילו ד' לרעה מכל שבטי ישראל וגו' ומחה ד' את שמו מתחת השמים. ואמרו כל הגוים מה חרי וגו' ויתשם ד' מעל אדמתם וישליכם אל ארץ אחרת וגו'.

ויבוא עמלק ויחשוב הלא הקב"ה בעצמו הזניחם ונפלטו מתוך סוכת שלומו והם חוץ לענן הכבוד החוסה על כללות ישראל, א"כ אודווג להם ואטמאם כמ"ש חז"ל ילקיש עה"כ על אשר קרן, רבי יהודה אומר טמאך, כד"א כי יהי' בך איש אשר לא יהי' טהור מקרה וגו'. ואמרו אשר קרן, שנתן קרירות בך והרחיקך מאלקיך. וכה הוא דרכו של עמלק בכל דור, שהרי מלחמה לדי' עמו בכל דור. הוא נגש אל הנחשל שנכשל באיזה עבירה קלה או חמורה ואומר לו - נחשל נחשל, הלא נכשלת בעוונתיך. האם לא תרגיש שמרוחק ומנוודה אתה משני עולמות. האם לא תבין ששורש נשמתך הוא מאותם הנפילים אשר כארץ, והקב"ה הזניחך, ואין תקו' לאחריהך. ואגידה

א"כ
-
פן
יש
בכם
משפחה
או
שבט

Seibitz
not an
idea
but
brings to
light

Europe
has
personal
but
not
true

A holy
spark
against
א"כ

א"כ
א"כ

א"כ
פן
יש
בכם

לך אחי מה שאלי דבר יגזב מא שאתה שייך למטה דן ומחוץ ל אמר הכתוב והבדילו ד' לרעה עליך אמר קרא וישליכם אל ארץ כאלקי ישראל ח"ו.

וכשנפרד הידיד המוכיח ר' עמ נמצא הוא במצב עזוז מרה שחורה. ומובן שמתוך מצו לתורה ועבודה שהרי אין השכינה ואין עומדך להתפלל מתוך עצ ובספר בית אהרן איתא כשב מקארליך זי"ע שהגם שאין עצבו לך דבר המביא את האדם ליו כמוה, והעמלקי הזה פוגע בכל נו מתגורר מכוון, לאמור לא אכניי עולם קטן (ותקרוז קיל ע"ב) ומה ע גם באדם, ולכן יש לו לכל אדם ע לו שמקנן כתוכו ממש כחלל ש הכן בכל רגע ד' ישמרנו.

אבל כנגדו באותו הלכ ממש כחי קטנה, ניצוץ של אש והיא: קדשו נשבע ד' לאברהם שלא יכו ועד מכל אחד מורעו. והיא הי מתלקחת כשלהבת בלבוח הצדי תחת גיעול התאוות בלבוח הפו שלמה מים רבים לא ידבלו לכבות לא שטפיה. והחידושי הרי"ם נקודה זו שהיא מורשה לנו מאבו ברכת מגן אברהם, כי הקב"ה עו מכל מים הזידונים לכל יכבו שהשמים של איש יהודי מתל עצבות, והרקיע שלו מתכסה ו והחשך וההסתר של אדר מחשיכי שלו עד שבאו מים עד נפש, כי ע לאמר אלקיך ישן הוא, מיד ויך מתרונן מייך ומכריז מלחמה בעו לעמלק - איך מלאך לכך לגזול א אני גרשתי מעל פני וגופתי לראשו להפחידו וגערתי בו לאמר מתחת השמים והבדילו ד' לרעה

עתיך

סיעה שזה מרמו על זמן הגלות
! המנוחה ואל הנחלה והם כמצב
ארוך, אז הם מכונים לאדו; זמן
חודש אשר הישועה שלו לא אירע
אלא כארץ עולם מתוך הסתרה
גילוי ואורה כמו ניסן. ובתרגום
| איתא שעל דגל מתנה בני דן הי'
כות אלפי ישראל". ומשמע שהוא
מצב של "יבנתה" ולא של "יהי
יד שכתובה היו הולכים אז נמצא
א די שלא היו על מקומם אלא
הסידור של י"ב שבטים.

והאמת האלה אבוא אל המכון

זמן מלחמה לר' בעמלק. ומדוע.
דך ויזנב כך כל הנחשלים אחריך?
מה עשו שנהיו לנחשלים? הם הם
ודוחם, פן יש בכם משפחה או
תה היום מעם ד' אלקיני, ללכת
ויים קהים, פן יש ככם שורש פודה
יטן. וחזויל דרשו בספרי שבדבריו
ינו אל שבט דן שהי עמהם פטל
זה רבינו להוהירם זהבילדו ד'
ישראל וגוי מחה ד' את שמו
וד כל הגוים מה חרי וגוי ויתשם
ליכם אל ארץ אחרת וגוי'.

וב הלא הקב"ה בעצמו הזניחם
ך סוכת שלומו והם חרץ לענן
בללות ישראל, אי"כ אזדווג להם
ל (ילקויש עה"כ) על אשר קרן, רבי
כד"א כי יהי בך איש אשר לא
י. ואמרזו אשר קרן, שנתן קירוח
ך. וכה הוא דרכו של עמלק בכל
לדי עמו בכל דור. הוא נגש אל
זה עבירה קלה או חמורה ואומר
הלא נכשלת בעוונתי. האם לא
ודה אתה משני עלמות. האם לא
זך הוא מאותם הנפילים אשר
זך, ואין תקי' לאחריתך. ואגידה

אירע
(סו"ט)
פ' צ"ג
ע"ה

Seduce
not an
זמירה
but
bring to
קלירה

Expense
has
personal
but
not
in

A holy
spark
against
שטן
Our
inheritance
from
אבות

אין
אחלה

אמונת

לך אתי מה שאלי דבר יגנב מאחורי הפרגוד. דע לך
שאתה שיין למטה דן ומחוץ למחנה מושבך. עליך
אמר הכתוב והכדילו ד' לרעה מכל שבטי ישראל.
עליך אמר קרא וישליכם אל ארץ אחרת! אין לך חלק
כאלקי ישראל ח"ו.

וכשנפרד היידו המוכיח ר' עמלק הלזה מהנחשל,
נמצא הוא במצב עזוב ועגום וכולו אומר
מרה שחורה. ומובן שמתוך מצב כזה אינו מתעורר
לתורה ועבודה שהרי אין השכינה שורה מתוך עצבות
ואין עומדין להתפלל מתוך עצבות (ברכות ל. ושם).
וכספר בית אהרן איתא בשם ר' אהרן הגדול
מקארלין ז"ע שהגם שאין עצבות עכירה, מ"מ אין
לך דבר המביא את האדם לידי כל מיני עבירות
כמוה, והעמלקי הזה פוגע בכל נפש יקרה שהרי אינו
מתגורר מבחוץ, לאמור לא אנכיטנו. כי כל אדם הוא
עולם קטן (תקויו קיל ע"כ) ומה שיש בכל העולם יש
גם באדם. ולכן יש לו לכל אדם עמלקי פרטי המיוחד
לו שמקנן כתוכו ממש בחלל שמאלי שבלב ועומד
הכן בכל רגע ד' ישמרנו.

אבל כנגדו כאותו הלב ממש בחלל הימני יש נקודה
קטנה, ניצוץ של אש והיא אלקות ממש. וכשם
קדשו נשבע ד' לאברהם שלא יכבה ניצוץ זה לעולם
ועד מכל אחד מזרעו. והיא היא אהבת ד' אשר
מתלקחת כשלהבת בלכות הצדיקים, וטמונה ברמץ
תחת גיעול התאוות בלכות הפושעים, ועליה אמר
שלמה מ"ם ר"ם לא יחלדו לכבות את האהבה, תהרות
לא ישטפוה. והחידושי הר"ם דיבר בקדשו שעל
נקודה זו שהיא מורשה לנו מאברהם אבינו, מברכים
ברכת מגן אברהם, כי הקב"ה עומד ונוטר ניצוץ זה
מכל מים הידוניים לכל יכבוה. וכשמגיע זמן
שהשמים של איש יהודי מתלבשים קדרות של
עצבות, והרקיע שלו מתכסה בעבים של יאוש,
והחשך וההסתר של אדר מחשיכים את חיי האמונה
שלו עד שבאו מים עד נפש, כי עקלקל מלחש באוני
לאמר אלקיך ישן הוא, מיד ויקץ כישן ד', כגבור
מתרנן מין ומכרז מלחמה בעמלק. וכה דבר ד'
לעמלק - אין מלאך לכן לגזול את דן בני ממני! אם
אני גרשתיו מעל פני ונפפתי את הרצועה מעל
לראשו להפחידו וגערתי בו לאמר ומחה ד' את שמו
מתחת השמים והכדילו ד' לרעה וגוי' הלא מכל

עתיך

רפו

מקום בני הוא ולהחליפו בכן אחר אי אפשר, ולמחות
שמו ח"ו כביכול אני יכול. אבל אתה עמלק הידוני,
בך אקיים מה שפצו שפתי אל דן בני. מחה אמתה
את זכר עמלק מתחת השמים.

ואז מיד תהפוך הוא. והחדש של ריחוק וחשכות
נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב
וליהודים היתה אורה בתוך החשכה. כי הקב"ה
מזרית כהם אור האמונה ותקוה של אמת ובטוחים
כשמו ית' כי מתוך חשכת האדר יתנוצץ בהירותו של
ניסן, ועוד יתחדש אורם כבראשונה כאשר כרת ברית
לראשונים, שילקט נפורים ויקבץ נדחים, וישוב בנים
לגבולם כל אחד לחלקו ותחלתו בתוך שבטי ישראל.

ובירושלמי (פ"א רמילה היה) איתא שנס של פורים
אירע בשנה מעוברת באדר שני. ויש
להבין הלא יש לפי חשבון רק י"ב צירופים אפשריים
לשם הרי"ב. וכנגדם י"ב חדשים, ומה טיבו של
אדר שני? וראיתי בקצת סידורים שחודש אדר שני
הוא כולל כללות שם הרי". תראה כיאור ענין זה, כי
הנרחים משבט דן אשר הם חרץ למחנה ישראל, הם
לכאורה חרץ מקדושת י"ב הצירופים תדחים לחרץ
אפילו אחורי-חודש אדר. וישנן נשמות שנדמה כאילו
אין שייכות לכנסת ישראל אשר נמשלו ללכנה אשר
היא עטרת תפארת ישראל שהם עתידים להתחדש
כמותה. תדמה שהן כבר נכנסו תחת שליטת החמה
שהיא הנהגת אומות העולם. אבל לא כן הוא כי
הקב"ה חושב מחשבות לכל ירח ממנו נדח ואתן
הנשמות נכנסות תחת שליטת אדר שני שהיא לוקחת
אותם מתוך ימות החמה ומכניסה אותם שוב לחדש
ישראל, שהוא אדר שני שתפקידה להשוות את ימות
החמה עם ימות הלכנה. אבל עדיין הם חרץ מגבול
י"ב שבטים. אבל ידוע שכל גימטריא יש לה כולל
שמוסיפין אחת לחשבון, ואיתא בספ"ק שזה הכולל
הוא הקב"ה בעצמו שהוא כולל את כל העולם.
תראה כיאורו כי הקב"ה מצטרף להשוות החשבות
הבלתי מתוקנות שבישראל, והבן.

וכפרקי דר"א (פ' ל"ט) איתא שהגם שיורדי מצרים
היו רק ס"ט, אבל הקב"ה בעצמו נצטרף
עמהם להשלים למנין שבעים. וכצאת ישראל ממצרים
ג"כ חסר אחד וכביכול נצטרף. ודרש באופן זה את

כאריס
was in
je 73k
An extra
היו pe
or those
no seem
ost
pe that
all

bringing
clar dips
the tuner
ays

is the
ס"ט
uses that
which seems
not fit in

completes
he

הפסוק אנכי ארך עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה. והענין הוא כי לצורך תיקון הנרצה היו צריכים דוקא שבעים נפש כירידה, וששים רבוא בעלי, והקב"ה אחראי שהוא ישלים את המנין, כי תיקון ישראל מוכרח. וכן כאן חזרת נשמות הנדחות מגבול אומות העולם ע"י הקב"ה שיודע איך לחשוב חשבותות שהיו מספר י"ב בגימט' י"ג ע"י כולל, ועי"ז נכללים הם לתוך מחנה ישראל, ואדר שני הוא הכולל של כל החרשים. ולבסוף אדר שני קוראים פ' החדש ושוכ זוכים אלו הנשמות להתחדש, ולגאולת ניסן, מה שלא קיוו לזה כשהיו תחת שליטת החמה. ולכן מצות עיבור השנה יליפין דוקא מהפסוק שמור את חודש האביב. וענינו, שכל אחד מישאל אפילו אחרי נמכר מ"מ גאולה תהי' לו. ואכמ"ל. וענין הכולל כי אפילו פושעים ועמי הארץ עדיין קשורים הם בקשר נפלא עם מהותם הראשון שהוא הקב"ה בעצמו הוא החכמה, חכמה עילאה כדלעיל **מס' התניא**. והוא כוללם כביכול לתוך עצמו ית' כי נתברר שיש להם חלק השייך לאלקות.

Turning 18 in 1840

ותקוהם. ועשה כמו שעשה זקנו עמלק שפגע בנשמות שחרן למחנה. אבל לא ידע שאז נולד משה ויש דוקא בחדש אדר שני התחדשות לאלו הנשמות כי החדש הזה היא עצה עמוקה איך לתקן ולהחזיר אברה לבעלים שהוא אביהם שבשמים. ולעורר זכות זה ניתן לשבט דן הכח להיות מאסף לכל המחנות ומצד שמהות הצלחתם היא תלוי' במצות השבת אבדה לכן עוסקים במצוה זו ומאספם אלקי ישראל.

וקודם פורים קוראים פ' תצוה ששם לא נזכר שמו של משה כי בחינת משה כ"כ בהעלם בארץ עילם עד שיש ח"י מקום לטעות שזה משה האיש איננו. ומ"מ מתחילה הפרשה ואתה תצוה במצות שמן זית זך שהוא חכמה עילאה כידוע, רק ששמן נשפך בלחש, והוא שימה רק באוני יהושע שיצא ד' תלחם בגויים ותמשך לדור דור. ואדרבה, פורים עושים דוקא באדר שני הסמוך לניסן. וזה הדור היורד, וזה הדור השפל והזנות והמיאוש, דוקא הם יגיעו למצב של תהפוך הוא, ומה שאירע לחדש בכחית שנה, יארע גם לנשמות בכחית נפש. וכמו שחודש שמתוך למחנה נתהפך לששון ולשמחה ולאורה, כן אלו הנפשות של אדר שני הפחותות הפושעים, עמי הארץ, הם יתעלו להיות דורו של משיח, דור רעה, דור של משה, דור של ניסן לעתיד.

וכנגדש בחוש, פורים הוא היום טוב של השפלים והנמוכים, ומי שמרגיש בעצמו שהוא נמוך, ומי שמכנה את עצמו בשם "שפלי", יצא ויעלז עם חגו המיוחד לו, ויקשיב לקול היוצא מבין כנפי הכרוכים אשר בתוך מקדש לבבו. וכזה ישמע שמע נא לי אתה השפל, הבאמת כסבור אחת שאבדה שאינה חזרת אתה. לא כן הוא. כי אפילו מתוך זוטו של ים ושלוליתו של נהר משם יקבצך ד' אלקיך ומשם יקחך. אפילו אם השככת את עצמך בין עצמות היבשות של בית הקברות של גויים, לשם ירד אביך הכהן ממושב יקרו בשמים ויפיה כן רוח למען חייך. ואל תאמר כן הנכר אני מלהיות נלוה אל ד' לאמר הבדל יבדילני ד' מעל עמו. ואל תאמר הן אני עץ יבש. והנני שולח אגרת אליך, לא ספר, כי אם אכתוב הדברים בספר אפשר שתאמר למען כל חברתיו אבל לא למענך. **אלא דגני שולח לך אגרת הפורים לך**

A letter to you (not a 190)

כיתוד. ועל המעטפה כתוב, אל נ ובנה של כנסת ישראל אשר מו והמוביל כתב זה הוא מרדכי כעצו נפשו של משה רבינו מופיע בכל המגילה לשמח נפשות ישראל, כו מרדכי היהודי דורש טוב לעמו, זרעו ותדע שאגרת הזאת היא היהודים אשר בכל מדינת המלך ו שמעת הן בני, אפילו לחרוקים. ישראל רחוקים שהרי רב מתנה לבות ישראל שתוכן המגילה ופתח הפורים הוא כי מי גוי גדול אשר אליו, ולא תלך בשיטתו של המן אלקיהם מעל פניו. יהודי הנתי הקיצה ורנן והתקרב לתוך חיק אנ בנקודת לבך, עם עצם הלוח ש אלקות שבך כי פורים הוא יום ט ד' אלקים מקבץ נדחי ישראל, לנקבציו.

ויודע שכל אחד מישאל אחת כ אותיות של תורה. ובס' פר יהודי שייך עכ"פ לחלק מאות ש יפסל. ואיש על דגלו באותות, כ הדור שהוא בחינת משה של אותו כראשית שהוא ראש התורה. וכ הדורות, נרמו שם דור המדבר ש הדורות. וחז"ל דרשו, בראשית ו משה שנקרא ראשית. (כי משה בראשית, עיין רמב"ן שם) ויתכן י הפחותות שבכל דור שהענין פוי עקבתא דמשיחא. הם אחוזים באו שבסוף התורה מן וימת שם מש ע"א יש פלוגתא, לחד מ"ד מי האלה כדמע ולחד מ"ד יהושע נ המליצה, שאלה הנשמות הם של נתקיים והסתרתו פני מהם והי' לך רבות וצרות וגו', ודור זה של מקומו באחרית התורה, ופרשת חי בדמעות על ספר דברי הימים כדמע כתובים כתורה ששם הכל ד' על שארית ישראל ולא נוסף

A beautiful description of the letter from to 19

Every Jew is letter or a part of a letter

Heads found at beginning of the Torah

Our unity with one of the end of the Torah

אזל זמן מאורי פנים
 ואלו כמעט מאתיים אל אהב לכל דגל וזאת נאמר (א"ת).
 אהבה אלה יבוא עמנו ד' אור ואני ד' אור עין והבן (א"ת).

שעשה זקנו עמלק שפגע בנשמות
לא ידע שאו נולד משה ויש
שני התחדשות לאלו הנשמות כי
נצה עמוקה איך לתקן ולהחזיר
א אביהם שבשמים. ולעורר זכות
זכה להיות מאסף לכל המחנות
זתם היא תלוי במצות השבת
מצוה זו ומאספם אלקי ישראל.

פ' תצוה ששם לא נזכר שמו
בחנית משה כ"כ בעולם בארץ
מקום לטעות שזה משה האיש
ה הפרשה ואתה תצוה במצות
זכמה עילאה כידוע, רק ששמן
שימה רק באזני יהושע שיצא ר'
וך לדור דור. ואדרבה, פורים
שני הסמוך לניסן. וזה הודו
פל והזנחה והמיואש, דוקא הם
פוך הוא, ומה שאירע לחודש
ם: לנשמות בבחינת נפש. וכמו
תנה נתהפך לששון ולשמחה
ישנות של אור שני הפחותות,
הם יתעלו להיות דורו של
של משה, דור של ניסן לעתיד.

ז הוא היום טוב של השפלים
וי שמרגיש בעצמו שהוא נמוך.
כשם "שפל", יצא ויעלו עם
שיב לקול היוצא מבין כנפי
אקדש לבכו. וכזה ישמע שמע
הבאמת כסבור אתה שאבך
א כן הוא. כי אפילו מתוך זוטו
נהר משם יקבצך ר' אלקין
ו השכבת את עצמך בין עצמות
יות של גויים, לשם ירד אביך
מים ויפיה בך רוח למען חייך.
ני מלהיות נלוה אל ר' לאמר
עמו. ואל תאמר הן אני עץ
אלין, לא ספר, כי אם אכתוב
שתאמר למען כל חברתי אבל
שולת לך אגרת הפורים לך

ביחוד. ועל המעטפה כתוב, אל כבוד דן בן הקבי"ה
וכנה של כנסת ישראל אשר מחוץ למחנה שלום.
והמוכיל כתב זה הוא מרדכי בעצמו אשר אורז שהוא
נפשו של משה רבינו מופיע בכל פורים בעת קריאת
המגילה לשמח נפשות ישראל, כראיתא בספרה"ק, כי
מרדכי היהודי דורש טוב לעמו, ודובר שלום לכל
זרעו: ותדע שאגרת הזאת היא שלוחה אל כל
היהודים אשר בכל מדינות המלך הקרובים והרחוקים.
שמעת דן בני, אפילו לרחוקים. אצל הקבי"ה אין
ישראל רחוקים שהרי רב מתנה פתח פיתחא בתוך
לכות ישראל שתוכן המגילה ופתשגן הכתב של אגרת
הפורים הוא כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים
אליו, ולא תלך בשיטתו של המן שסובר שהרחיקים
אלקיהם מעל פניו. יהודי הנחשל! דן המרוחק!
הקיצה ורנן והתקרב לתוך חיק אביך שבשמים ושמח
בנקודת לבך, עם עצם הלוח שלך. שמח בנקודת
אלקות שכך כי פורים הוא יום טוב לנחשלים. נאום
ר' אלקים מקבץ נדחי ישראל, עוד אקבץ עליז
לנקבציו.

יודוע שכל אחד מישראל אחוז באתר מששים רבוא
אותיות של תורה. ובס' פרי צדיק הסביר שכל
יהודי שייך עכ"פ לחלק מאות שאם ניטל זה החלק
יופסל. ואיש על דגלו באותות, כתיב, ומסתמא ראש
הדוד שהוא בחינת משה של אותו הדוד אחוז בחיבת
בראשית שהוא ראש התורה. וכן, כמשקל של כל
הדורות, נרמז שם דוד המדובר שהם היו הראש לכל
הדורות. וחז"ל דרשו, בראשית ברא אלקים כשכיל
משה שנקרא ראשית. (כי משה רבינו אחוז בחיבת
בראשית, עיין רמב"ן שם) ויתכן לומר שאותן נשמות
הפחותות שבכל דור שהענן פולטן, וכן הדוד של
עקבתא דמשיחא, הם אחוזים באותם שמונה פסוקים
שבסוף התורה מן רימת שם משה. ובמס' כ"כ (ט"ו
ע"א) יש פלוגתא, אחד מ"ד משה כתב הפסוקים
האלה בדמע ולחד מ"ד יהושע כתבן. וי"ל על דרך
המליצה, שאלה הנשמות הם של אחרית הימים וכס
נתקיים והסתרת פני מהם והי' לאכול וקצאנהו רעות
רבות וצרות וגו', ודור זה של אחרית הימים מצא
מקומו באחרית התורה, ופרשת חיייהם המרים כתובים
בדמעות על ספר דברי הימים לבית ישראל, ולכן
בדמע כתובים בתורה ששם הכל ע"פ האמת. יחמול
ר' על שארית ישראל ולא נוסיף עוד לדאבה.

ולאידך מ"ד, לא כתבם משה כי משה כתב אותיות
התורה של מחנה ישראל התלויים בנשמתו,
אבל באתגליא נפסק החבל כאלה שפלטן הענן והם
מתוך למחנה. ובפסוקים האלה השייכים לאדר שני
שהוא חרץ לייב שבטים, ובאדר שני מת משה, ולכן
בפסוקים האלה שמשחעים באותן הנשמות ג"כ כתיב,
רימת שם משה.

אבל זה טעות מפורסם שהקבי"ה ומשה עברו הזניחו
את הנחשלים משכט דן, זהו טעותו של עמלק
שבו כתיב ריזב כן כל הנחשלים. ורמזתי, ריזב
הוא ר"ת וילא ידע ד' ביאדר ניולד. כי בגמרא איתא
משה רבינו לא מת (סוטה י"ג ע"ב) ואפילו באותן
הנפשות שלפי הגזון החיצון פסק מהם לחלוטיתו של
משה, לא כן הוא כי באלו שמונה הפסוקים כתיב לא
כהתה עיני ולא גם ליחו. ובספרי דרשו לא גם ליחו
עכשו, כל הנוגע בו ליחה פורחת ממנו. ע"כ.

ומה שאירע עם הנפליטים מהענן בזמן משה אירע
באלו הכתובים. ששם אמר משה ליהושע צא
הלחם בעמלק. והביא רש"י המכילתא, צא מן הענן
והלחם בו. כי עיקר מציאות עמלק הוא שאורב על
הנחשל שהוא נפלט מתחת הענן. וגם באלו הפסוקים
אשר מקומם הוא חרץ מהמחנה (ומפני שכתבם
יהושע מותר לקרוא אותם ביחיד להרמב"ם (פ"ג)
מהלכות תפלה ה"ח) כדי לעשות בהם שינוי ובשו"ע
תכ"ח פסק שאין מפסיקים בהם מהאי טעמא) מופיע
בהם ג"כ יהושע להלחם בעמלק ובאלו הפסוקים
כתיב ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי סמך משה
את ידיו עליו. וכו' נתעבר רוחו של משה כי
אתפשטותא דמשה בכל דור, ובכל דור יש גדול הדוד
אשר בו מקושרים אפילו הפחותים ביותר וכן כל דור
מקושר עם דורו של משה אפילו דוד הפחות ביותר
כמובא לעיל מן התניא. ולכן ביום שקוראים אלו
הפסוקים בסיום התורה מתחילים תיכף עוד הפעם
מבראשית כדי להורות שאלו הגמוכים ביותר, אפילו
אלה שהם אחזים בחיבות לעיני כל ישראל וכתב
רש"י זה שכירת הלוחות עיי"ש, וששלטה בהם
השכחה ע"י שכירת הלוחות, יש סברא ח"ו של
ותאמר ציון עובדי ר' וד' שכחני, מ"מ אין הקבי"ה
מוזניחם ח"ו ומקשרם שוב עם השורש שלהם
ומחברים לעיני כל ישראל בראשית אשר שם חלקת
מחוקק פסוק.

A beautiful description of the letter from to

Every Jew is a letter of a part of a letter

Heads found at beginning of the Torah

Our family name are out of the Torah

A letter to you (not a no)

והימים האלה נזכרים תעשים בכל דור ודור ובכל שנה ושנה בין שהיא שנה פשוטה ובה תרפס שבט דן את מקומו בסוף המחנה למ"ד כקורה היו הולכים, ובין שהיא שנה מעוברת ובה התיקן עור יתר שחלק מן תרפסים את מקומם מאחורי ומחורץ למחנה. וי"ל שהם שתי הרעות בגמרא אם ח' פסוקים האחרונים משה כתבן או יהושע כתבן, בכל אופן הקב"ה מקשר הנשמות של אחרית עם הנשמות של ראשית בכחית נפש, ומקשר ארז עם ניסן בכחית זמן, ומקשר שושן אשר בעילם המדינה עם ירושלים בכחית מקום, ותגלה השמחה וההרגש כלב בניי שהקב"ה השועתם לנצח ותקוהם בכל דור, ודוקא חשים בן דן החרש שלא הרגיש, הוא הוא המכה את עשו שורשו של עמלק והמן, כי למענו הוקבע פורים, ומי שהוא נמוך ביותר, תפלט ביותר, ורחוק ביותר, דוקא הוא שייך לפורים ביותר. כי גם למעלה השמחה עמו ביותר כדוגמת בן אכור ומיזאש ששב אל אביו. והם הם דברי האגרת זה הוא פתשגן הכתב שקוראים אותו ל' יום לפני חג הפסח, יום גאולת ניסן, ודורשים בו בענינו של חג, שלא נחעצב ולא נתייאש, ונחכה ונצפה לאבינו שבשמים שישיענו ויגאלנו שנית לאמור הן גאלתי אתכם אחרית כראשית להיות לכם לאלקים.

Reg. year -
then with it
Leap year -
write

גזירת עיריין ומאמר קדישין

בגמרא מגילה (יב.) שאלו תלמידיו את רשב"י מפני מה נחתיבו שונאיהן של ישראל כליי (כימי מרדכי ואסתר) אמר להם אמרו אחם. א"ל מפני שנהנו מסעודתו של אחשוורוש. אמר להם א"כ שבשושן יהרגו שבכל העולם כולו לא יהרגו. אמרו לו אמרו אתה. אמר להם מפני שהשתחוו לצלם. אמרו לו וכי משוא פנים יש בדבר. אמר להם הם לא עשו אלא לפנים וכו'. וכל המאמר הזה כולו אומר דרשני ובארתי.

בגמ' ברכות (ד.) אמר דוד לפני הקב"ה וכי לא חסיד אני שכל מלכי מזרח ומערב יושבים אגודות אגודות בכבודם ואני ידי מלוכלכות כדם ובשפיר ובשליא כדי לטהר אשה לבעלה. ולא עוד אלא שכל

מה שאני עושה אני נמלך עם מפיכושת רבי ואומר לו מפיכושת רבי יפה דנתי יפה חייבתי יפה זכיתי יפה טיהרתי יפה טמאתי ולא כרשתי. ע"כ. וצריך ביאור, שהרי כנראה הי' מפיכושת יותר מומתה בהוראה מדוד, ולמה נדקק דוד לפטוק את ההלכה ואח"כ לשאול למפיכושת, הי' לו תיכף לשלוח את השאלה למפיכושת?

Why did
47 first
and
then ask
the 3A?

והנראה בזה, כי צדיק מושל ביראת אלקים וכל מה שפוטק למטה, מסכימים על זה בבית דין של מעלה וכמעשה דרכי אביתר (גיטין ו.) וכל צדיק לפי שורשו ומדרגתו מגיע למעלה ומתקבלים הוראותיו. וזה כוחו של מרא דאתרא שהלכה כמותו בכל מקומו. ויש רב הכולל, שהלכה כמותו בכל המדינה. ויש חכם וצדיק הזור שהלכה כמותו בכל העולם, וממילא גם כן למעלה שהוא השליט בכל העולמות כולם. והנה דוד המלך שהוא יושב מושב אלקים בארץ על כסא הוי', הוא נשמת אדם הראשון, והוא מלך המשיח בעצמו. ולכן הוא כולל וראש לכל הנשמות, ועל פיהו ישק כל העם, והוא הפותח והוא הסוגר ככל העולמות כולם. וכשהוא מזכה לאיש כדינו, הרי סברא זו של זכות נתקבלה למעלה ונתחדש זכות לכל העולם כולו, וכשהוא מרשיע לרשע, הריהו גורם השפלת והשכתת הרע מכל העולם ככל פניות ומחנות כי הוא מושל בכיפה. וכשהוא מטהר אשה לבעלה הרי בזה הוא מכניס הרהורי חשוכה בכל קומת האשת חיל שהיא כנסת ישראל להטהר ולהתקדש ולהתרפק על דודה זה הקב"ה. והו שהשתבח דוד, כל מלכי מזרח ומערב וכו' אבל אני ידי מלוכלכות וכו' לטהר אשה, זו כנסת ישראל לבעלה. ולא מסר ענין זה למפיכושת, כי הוא המלך, לכו של כל העם, ואין כח הטהרה של מפיכושת מגיע בכל מדינות המלך כמו כוחו של דוד מלך ישראל. ואחר שפסק לטהר, שוב נמלך עם מפיכושת לדעת אם יפה כיון ואין צריך לחזור בו. אבל עצם הפסק הקפיד שיהי' על פיו דוקא.

312
not all
what he
says goes

That's
why the
mess had
to be from
47's
not general

עוד זאת אקדים לבאר הענין שבהלכה (סנה' יו.) סנהדרין שפתחו כדיני נפשות ולמדו כולם חובה פטרינן לוי. ואיתא שם הטעם, שצריך הלנת הדין למחזי לוי זכות, אבל הואיל ואמרו כולם חייב תו לא חזו לוי זכות.

If all the
judges saw
it as
correct the
decision
he is
obligated

והנה כל הלכה יש לה שורש וז הפנימי של ההלכה מכונח ההלכה. וצריך להבין, הלא ידוע ש מטה כך כנגדן יש כ"ד של מעלה מטה פסקו לחובה, הרי כנגדן יש למעלה ופסקו כולם לחובה, והרי מוצל מפיהם דבר אמת עד מז לחובה, ומאי טעמא דפטרינן לוי

והנראה בזה כעוהי"ת, שאי א מישאל שתדחה לגמו שיכרא זמן של תיקון עבודה. וזא החקרעית החכמה לרוד "וחשב מ ממנו נדח", כידוע מספה"ק. ואי הק' זי"ע כי יש למעלה שלשה ג מלאכים, למעלה ממנו של גע גביהם הקב"ה בכבודו ובעצמו. ו בא לפני הקב"ה בעצמו, יצא ז נאמר מלפניך משפטי יצא עיני ע"כ.

וי"ל ביאורו, משל למלך שמ וללמד את בנו הקטן הח אותו, שבאם יראה שאין בנו מח וייסר אותו. ויהי היום שכן המלך נערוה וגם כיהה את אכיו המלך. דעתו כי בן מות הוא, ויחכונן לינ ויתעורר המלך להציל את בנו לפדגוג הלא לתקוני שדרתיך, וכל ליסרוה הלא היתה רק לטובת בנו הגונים. אך עתה שאתה רוצה לו כונת, וא"כ סלק ידיך ממנו לג

וככה נראה הענין כאן. כי כל סברא אמיתית הוא, וכנגד שמשמיע אותה סברא עצמה, בב או לחובה. ואם רבו המחייבים, נ את חטאיו. אבל הואיל ויש ו כנגדן יש מלאכים הממליצים לו קיכל עשו, נסתלק החוב ונשאר

No Jew
will ever
be completely
rejected!
3
אין וניית
above